

„Könyörülj rajtunk Uram!”

(folytatás az első oldalról)

Gyűlölködő, fasiszta banda ez, amelynek ma sem jelentene problémát a velük egyet nem értő papok, civilek kiirtása, mint 1919-ben és 1945-től majd ötven éven át. A hazaárulás, a magyarellenesség, a keresztények gyalázása, a nemzeti ünnepről szóló plakátjaikon szereplő kokárdás malac, mind azt bizonyítja, hogy úgy embernek, mint magyarnak alkalmatlan ez a botor, aljas és fölényeskedő, de annál primitívebb talajtan és hontalan társaság, amelyet az amerikai hasonszőrű söpredék pénzeli. Pedig ezeknek lehetne hazájuk, örülhetnének együtt a sikereknek, a szépülő hazának, a bilincseiből – ha lassan is, de – szabaduló határon túli magyarok sikereinek, s tehetnének közösen a további sikerekért, hogy a Kárpát-medencében ismét a méltó helyünket foglaljuk el az elmúlt ezerszáz éve jogán.

A keresztény magyar ember nem gyűlölködik, hanem keresi a megoldást. Keresi a lehetőséget a megbékélésre, a szeretet gyakorlására, a nemzet felemelkedésére, a határon túli magyarság békés visszakerülésére. Ez nem egyfajta ostoba önfeladás. Inkább az egyetlen emberi hozzáállás egy olyan világban, amelyben ma már ismeretlen a hit, a kitartás, a hazaszeretet, a szeretet még ellenségeink iránt is. Nem lehet arra a szintre süllyednie a keresztény magyar polgárnak, amelyen a magyarországi liberálisok, a magyarországi zsidók egy része, és a baloldali műveletlen, primitív hányada süllyedt politikai hazugságok és előnyök elérése miatt és érdekében.

A gonoszság, az árulás, a nemzetellenesség ugyanis épp annyira természetellenes, mint a Tisza ciánszennyezése, és hasonló gyorsasággal tisztul le a legváratlanabb pillanatban... mint ahogy a Tisza is megsemmisítette a beléomlott ciánt. Az erkölcs épp így regenerálódik, mert a természetes az a jóból, a szeretetteljességből áll. Ennek a hiánya az, ami negatív jelenségeként kirajzolódik napjaink politikájában, a közéletben, a nemzetiségi és vallási közösségek magyarelle-

nességében. Április hatodika hosszú évtizedekre eldönti Magyarország sorsát, bármelyik oldal győz a másik felett. Ezért arra kell törekedni, hogy semmiképpen sem a baloldali és liberális hazaárulók, a nemzetellen fellépők, az országot az IMF és idegen bankok prédájává tevők, a határon túli magyarokat megtagadók vegyék át a hatalmat. Ne legyen cár előtt való fegyverletétel és Arad! Ne tapodhassák sárba a Máriászászlót, ne téphessék ki kezünk-ből a rózsafüzért és ne kergethessenek végig bennünket ellenségeink a demokráciára hivatkozva, véresre verve, kezeszettel a vállunkon Budapesttől Brüsszelig...

Mi sem tesszük ezt velük, ha megnyerjük a választást. Mert nekünk az a dolgunk, hogy szeretettel meggyőzzük őket politikai tévelygésük helytelenségéről, arról, hogy önmaguktól tagadják meg a szép, örömeikkel és élményekkel teli életet, ha gyűlölik, amit szeretniük kellene, ha szeretik, ami ellenük való. Hiszen akik miatt gyűlölködnek, azok nem baloldaliak, azok nem a dolgozó népet szolgálják, hanem aljas és körmönfont módon meggazdagodott kisstíliu maffiózók és kapitalisták, kizsákmányolók és hazaárulók, akik felhúzták vörös gúnyát és abban, mint a báránybőrbe bújt farkas, lesik a fazekat, amely mellé az ostoba és átvert szavazók balgaságának köszönhetően közel kerülnek...

A zsidók gyűlölködő részével is meg kell értetni, hogy amit ők tesznek, szintén önmaguk ellen teszik, hiszen a magyar nem volt soha antiszemita. Együtt tudott élni más nemzetekkel és vallási csoportokkal, s akik a magyarok közül bántották a zsidókat, azokat a többi magyar is kivetette magából. Am, azok a zsidók, akik ma gyűlölködnek, semmivel sem különbek a vagonok mellett fegyverrel a kezükben örködőknél... vagy azoknál, akik kápóként saját népüket hajtották vágóhídra a táborokban. Ma is ezt teszik, csak nem fogják fel.

Március 15-e és a választások előtti időszak, kiengeszte-

lődségi időszak kellene, hogy legyen, hiszen az ünnep emlékeztetett a forradalomra, amelynek tapasztalatait felhasználva szellemileg sokkal gazdagabbak lehetnének lélekben, szeretetben és hitben, most a választások előtt.

Valamit azonban hiányoltam az ünnepi megemlékezésekből, aminek hiánya miatt sem lehetett teljes az ünnep egy keresztény országban. Mert, hogy keresztény-e az ország, az

nem a polgároktól, hanem a történelmi múlttól, a génektől függ. Ostobán ellenkezni lehet, de megváltoztatni a tényleget és a maradandót nem. Isten hiányoltam az ünnepi beszédekből. Isten és a hit említését. Mert ez az ország nem Orbán Viktortól és a Fidesztől lett azzá négy év alatt, amivé lett. Hanem az Isteni Kegyelem által. Azáltal, hogy egymillió magyar imádkozik állandóan a haza felémelkedéséért, egymilliónál több magyar kéri Máriát, hogy Szent István népét ma se hagyja magára. Nem a politika az, ami nagygyá-

teszi a nemzetet, hanem az az egymillió, aki a jelenlegi, emberei kéz által húzott ideiglenes határokon át, a magyar nemzetért, a Kárpát-medence népeiért imádkozik szüntelenül. Ők nem mondtak ünnepi beszédet, de megköszönték Istennek mindazt a jót, amellyel méltatlanságunkban és érdemtelenül is elhalmozott minket a Fennvaló.

Az ünnepi szónokok idén csak saját és pártjuk érdemeire, értékrendjére, céljaira... magyaráz: a saját zsebükre és a választások utáni bársonyszék gyönyörű álmára hivatkoztak beszédeikben 48 forradalmának égése alatt. Önmagukat és pártjaikat tömjéneztek, hasonlítgatva a mártírokat a korhoz, amelyről megemlékezniük kellett volna.

Pedig a nemzetben gondolkodó magukat kereszténynek nevező ünnepi szónokok egyetlen mondatban összefoglalhatták kérésüket, a hit iránti érzéseiket, ezek kapcsolatát, Istenhez küldött fohászukat, amelyet e nagybőjti időben péntekenként néhol még - ahol a pap nem csak önmagával foglalkozik, de Krisztussal és a hívek lelkével is -, elsír a nép: - Könyörülj rajtunk Uram! Könyörülj rajtunk!

Bayer Zsolt

Szuverenitások

2014. március 4. - www.magyarhirlap.hu

A legszembeötlőbb mégiscsak az, hogy az ukrán válságból is belpolitikát igyekszik csinálni a baloldali koalíció. Ennek során hétpróbás volt komcsik válnak megveszekedett oroszellenessé, és ugyanők ajnározzák Ukrajna területi egységét, szuverenitását és sérthetlenségét. Ez utóbbival amúgy rendben is lenne minden. Ukrajnának – mint minden más nemzetnek, országnak, államnak – elidegeníthetetlen joga a szuverenitás és a területi egység sérthetlensége. A probléma azzal van, hogy ezt az elidegeníthetetlen jogot némiképp szelektíven kezeli a fényességes Nyugat.

A Nyugat – élén az Egyesült Államokkal – éppen úgy birodalomként, nagyhatalomként viselkedik, és éppen úgy birodalmi érdekeinek rendeli alá a nemzetek szuverenitását és az emberi jogokat, mint Oroszország. Eppen ezért nem számított és számított semennyit sem Irak, Irán, Afganisztán, Szíria szuverenitása és területi sérthetlensége, miképpen nem számított semennyit sem a palesztinok önrendelkezési joga. Irakba, Afganisztánba egyszerűen bevonult az Egyesült Államok, szövetségesei támogatásával. A bevonulásokhoz pedig *casus bellik*et hamisítottak. Igaz? Vagy már elfelejtettük, hogyan hazudta tele a világot Amerika és Nagy-Britannia Szaddám Huszein vegyi fegyvereiről? Amelyekről tudva tudták, hogy nem léteznek, de gátlástalanul behazudták a ké-

pünkbe. Persze lebuktak, de nem történt semmi. Illetve annyi történt, hogy a NATO gyártott sok tízezer hullát Irakban, és Amerika kirabolta a bagdadi múzeumokat. Nagyjából ennyi hozadéka lett a „demokrácia exportjának”, ami amúgy a póre hatalmi érdeken kívül semmilyen célt nem szolgált. Hacsak azt nem, hogy a egész világ láthatta, miképpen viselkednek a megszállók, a „demokrácia követői” az Abu Ghraib foglyaival, hogyan vizeleik le ellenfeleik tetemeit Afganisztánban, s miképpen gyalázzák meg a legalapvetőbb emberi jogokat is Guantánamón.

Mindezeket túl Izrael úgy repked a közel-keleti térségben vadászgépeivel, mintha csak a postát hordaná széjjel, és válogatás nélkül bombázza Szíriát, Iránt, Libanont, ha neki nem tetsző célpontokat vél felfedezni ezekben az államokban. Teszi mindezt az Egyesült Államok és a Nyugat hallgatóságos támogatásával vagy jóindulatú félrenézése mellett. És állatként bánik a Gázai övezet palesztin lakosságával. (Arról már ne is beszéljünk, miképpen hallgatja le Amerika az egész világot, beleértve a szövetségeseit is!)

Hát ezért nincs joga és erkölcsi alapja a Nyugatnak és az Egyesült Államoknak, hogy megszóljon Ukrajna ügyében. Ráadásul Putyinnak még arra sincs szüksége, hogy hazudozzon, és hamis ürügyeket gyártson a beavatkozáshoz. Neki ugyanis ott van tíz-tizenhárom millió orosz Kelet-Ukrajnában, és ott van a fekete-tengeri orosz flotta a Krímben. Ezek egyike sem hamisítvány. Oroszország pedig nagyhatalom. Egy nagyhatalom minden visszataszító erőfölényével és kíméletlen érdekvényesítésével. Vagy tényleg azt hitte bárki, Oroszország meg fogja engedni, hogy a NATO beköltözzön Ukrajnába, a saját hátsó udvarába? Hogy

Oroszország majd tétlenül nézi, ahogy a Nyugat atomfegyvereket telepít az alhasába? Vajon az Egyesült Államok megengedné ugyanezt? Mondjuk Kubában? Már láttuk, hogy nem engedi meg. És ez teljesen normális. Akkor miért hümmög most a sok farizeus az oroszok viselkedésén?

Ráadásul az ukrán helyzet önmagában elképesztő. S az a Nyugat viselkedése ebben az ügyben is. Sorra és sietve ismerik el az „új ukrán hatalmat”, és az sem érdekli őket, hogy senki sem tudja: mi is ez az új ukrán hatalom. Kik ezek az újak, és mit akarnak? Timosenkót? Amikor letartóztatták, ugyanazok a képsorok járták be a világsajtót az arany budijáról, mint most Janukovicséról. Mitől tűnik most Timosenkó arany vécekefeje marsallbotnak? És mi van azokkal a vad, szélsőséges, illetve valóságos náci ukrán politikai erővel, akik ebben a pillanatban élvezik a Nyugat támogatását és elismerését. Egyelőre nem számít, mit is képviselnek? Egyelőre csak tegyük be oda a lábunkat, menjen be az IMF, gyarmatosítsunk, szerezzük meg a hetven centi vastag ukrán termőföldet és a hatalmas ukrán piacot, aztán majd utána szelektálunk? Így lenne az igazi, mi, gazemberek?

Ezek az itthoni politikai mikiegerek (co. by Antall József) pedig azt követelik a kormánytól, hogy sietve ismerje el az új ukrán kormányt. De 1.: nincs is kit és mit elismerni; 2.: ezek az új politikai erők leelőször is a nyugat-ukrajnai nemzeti kisebbségeken fognak majd bosszút állni – ruszinokon, lengyeleken, románokon, magyarokon. Hová és miért is kell rohanni az elismeréssel?

Sajnálatos és rettenetes, ami Ukrajnában és Ukrajnával történik. És egyetlen logikus és érthető momentum van benne: Oroszország viselkedése. Ami legalább annyira idegesítő és félelmetes, mint az Egyesült Államok és szövetségesei, valamint Izrael viselt dolgai a Közel-Keleten.

Úgyhogy maradjon mindenki csendben. Senki nem vethet a másik szemére semmit sem. A magyar diplomácia pedig legyen fölöttébb óvatos. A kárpátaljai magyarok sorsa a tét. Akkor pedig a legkevésbé az ellenzék idiotáinak és gazembereinek óbégatása számít.